

CHƯƠNG 21

HẬU HOẠN

Lúc quân sĩ vừa bố trí xong, Thẩm Thăng Y và Bạch Băng cũng tới nơi, xuống ngựa cùng song song chạy tới đứng bên cạnh Bạch Ngọc Lâu.

Nhìn thấy chỉ có một mình Trương Thiên Hộ, Thẩm Thăng Y thấy bút rút, Trương Thiên Hộ cũng không chờ chàng hỏi, nói ngay:

"Bọn họ đều chết rồi".

Thẩm Thăng Y thở dài:

"Dưới tay ai?"

"Tỳ Bà, còn có Tư Mã Tiên Tiên".

Thẩm Thăng Y lắc đầu:

"Lão nhân lùn kia thật là tàn độc..."

"Độc Hạc cũng rất cẩn thận nhưng có thể vì lão lùn kia bất kể thế nào cũng khó nhận ra nên Tàn Độc Hạc rốt lại bị y ám toán", Trương Thiên Hộ cười gượng "Nhưng y cũng không chết uống, kéo được Tỳ Bà cùng đi theo với mình".

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng. Bạch Ngọc Lâu lập tức hỏi:

"Tại sao Băng nhi không ở nhà".

Bạch Băng nép sau lưng Thẩm Thăng Y:

"Con ở trong phòng mãi chán lắm, chỉ muốn đi ra ngoài thôi!"

Bạch Ngọc Lâu lắc đầu:

"Con nha đầu này tinh ranh lắm, nhớ đấy, chỗ này không chạy rồi lên được đâu".

Bạch Băng lè lưỡi:

"Cha dữ thật đấy!"

Bạch Ngọc Lâu cũng không nói gì nữa vung tay hô:

"Chuẩn bị lôi mộc!"

Mệnh lệnh nhanh chóng được truyền ra, mấy trăm binh sĩ mang bốn thanh lôi mộc tiếng lên phía trước, chuẩn bị phá cổng.

Bạch Ngọc Lâu nói tiếp:

"Truyền lại mệnh lệnh của ta lần nữa, nếu đếm tới mười, người trong phố Thạch Sư Tử Hồ Đồng mà không ra hàng, chúng ta sẽ lập tức tấn công".

Trong chốc lát đã đếm tới mười, trong phố Thạch Sư Tử Hồ Đồng không hề có phản ứng, Bạch Ngọc Lâu mặt sa sầm quát lớn "Tiến..."

Số binh sĩ mang lôi mộc lập tức lao lên, bốn thanh lôi mộc gần như đồng thời chia nhau đâm vào hai bên tường đất của phố Thạch Sư Tử Hồ Đồng.

"Ầm" một tiếng, gạch đá bay tung tóe, hai bức tường đất cũng đổ xuống, cửa lập tức mở toang ra, hơn mười hán tử tay cầm binh khí hò hét xông ra.

Bạch Ngọc Lâu quát câu thứ nhất:

" Buông binh khí xuống !"

Tiếng quát như sấm sét, nhưng đám hán tử kia như không nghe thấy, vũ động binh khí ào lên đâm chém.

" Phát tên....", Bạch Ngọc Lâu quát.

Một loạt tên bay rào rào bắn vào đám hán tử, loạt thứ hai, loạt thứ ba nối nhau bay ra.

Số hán tử này rõ ràng đều mang một thân võ công không kém, nhưng dưới làn mưa tên không xông ra được, không những không ai xông lên được, mà còn đều bị tên bắn ngã.

Tiếng gào thảm vang lên không ngớt, loạt tên thứ ba bắn ra xong, không gian chìm vào tịch mịch.

Dưới ánh lửa, số hán tử trúng tên trông đều giống như bị lông nhím bắn phải, vết máu nhuộm đỏ mặt đất cứ loang rộng mãi ra.

Toàn bộ các cánh cổng trên phố Thạch Sư Tử Hồ Đồng đã mở tung, hơn một trăm hán tử tay cầm binh khí xông ra, nhìn thấy tình hình như thế đều ngăn người. Tuổi tác của họ xem ra đều đã lớn, không rõ có phải là những thuộc hạ cũ của Cẩm Cung Thành năm xưa hay không.

Im lặng một lúc, bọn hán tử chợt lui lại, lúc lại xuất hiện, trong tay đã cầm vũ đồ tên, mau lẹ dựng lên chướng ngại vật.

Giọng nói của Bạch Ngọc Lâu lập tức vang tới:

" Ai đầu hàng sẽ được tha chết".

Không ai đếm xỉa tới, Bạch Ngọc Lâu đếm tới mười, biết là số người này đã chuẩn bị liều mạng cho Cẩm Cung Thành, bèn hạ lệnh toàn bộ quân sĩ dốc sức tấn công.

Quân mã bộ bốn phía lập tức tràn lên, tên bay như châu chấu, số binh sĩ mang lôi mộc được yểm trợ tiến sát lên, phá tan hai dãy vách hai bên phố.

Số hán tử kia vốn định dựa vào chỗ hiểm cố thủ, thấy lôi mộc đánh tới, định xông ra cản, lại bị cung nỏ bắn rào rào không ngược đầu lên được, tường hai bên dưới làn mưa tên ầm ầm đổ xuống, một phần gạch đá rơi ra phía ngoài, số hán tử không đánh mà loạn, quân cầm đao và trường thương bên Bạch Ngọc Lâu lập tức tràn lên.

Chắc chắn họ đã được huấn luyện chu đáo, doanh số tuy nhiều nhưng rất chỉnh tề, dưới chân dù gặp gheñh, cũng không ảnh hưởng gì, đao thuận và trường thương phối hợp rất ăn khớp.

Số hán tử vừa bắt đầu đã bị thế công của đối phương đẩy lui, lại thêm lôi mộc cung nỏ đồng thời đánh tới, trận thế vốn đã không ra trận thế lập tức

tan vỡ, bọn họ còn định lợi dụng địa thế trước mắt để cản trở quan sĩ của Bạch Ngọc Lâu, không ngờ đối phương lại hợp đồng rất chặt chẽ, bao vây kín mít, thế như sóng biển đổ tới, làm họ tan tác rồi bị dồn vào vòng vây.

Số quân sĩ đông gấp cả chục lần bọn họ, phối hợp lại nhịp nhàng, tình thế thất bại vừa mở ra, sau một trận xông ra bọn họ lại phải lui lại.

Số quân sĩ tràn theo sát không buông tha, tiếng quát tháo vang lên, người nào bị thương lui lại lập tức có người khác lấp ngay vào, không quá thời gian cạn chén trà, đã dồn đối phương vào cuối phố Thạch Sư Tử Hồ Đồng.

Cổng chính của trang viện đã mở toang, số hán tử vừa chui vào, lập tức đóng lại, nhưng liền bị phá tung.

Bốn thanh lôi mộc nhất tề thúc vào mặt tường, trong tiếng âm âm bức tường đổ xuống, mấy hán tử bị tường đổ phải, kẻ chết người bị thương.

Số còn lại lui ra xa tường dần thành hàng chữ nhật.

Lôi mộc vừa thúc đổ tường, quân sĩ của Bạch Ngọc Lâu từ hai bên lập tức tràn vào, trong chớp mắt đã bày thành trận thế, số quân cung nỏ nghiêng người tiến lên trước, tên chưa phát ra, đám hán tử đã nhao nhao tìm chỗ nấp.

Bạch Ngọc Lâu nhìn thấy lắc đầu nói:

"Đều là quân ô hợp, lui xa quá như thế, thì tất cả sẽ chết vì tên thôi".

Bạch Băng bên cạnh chọt nói:

"Cha à, hay là lại gọi họ đầu hàng đi".

Bạch Ngọc Lâu nói:

"Thử một lần nữa xem".

Trong câu nói, bảy tám lão nhân đầu bạc đã từ nhà trong xông ra trong đó có một người vung tay nghiêm mặt quát:

"Để cho bọn họ bắt được, chẳng thà chết còn hơn".

Câu nói vừa dứt, ngọn luyện tử thương trong tay đột nhiên bay ra vài trượng, đâm vào bụng một người lính.

Người lính gào lên một tiếng thê thảm, chết ngay tại chỗ.

Ngọn luyện tử thương vừa bay ra, mấy lão nhân đầu bạc lập tức xông ra, số hán tử kỵ cũng tự nhiên đồng thanh quát lớn xông ra chém giết.

Ngọn luyện tử thương phóng ra bốn lần, một lần bị chặn, một lần đánh trượt, còn hai lần đâm chết hai người lính.

Bạch Ngọc Lâu cả giận vung kiếm một cái "Phát tên!".

Cung nỏ ào ào bắn ra, lần này quá gần, bốn loạt cung nỏ bắn rồi, số hán tử đã xông sát tới.

Dĩ nhiên bọn họ đã có một nửa ngã dưới làn tên, số còn lại tụ lại ở một chỗ, hung hăng xông lên, rõ ràng muốn mở đường máu.

Quân cung nỏ lập tức lùi lại, quân cầm trường thương vẫn đứng im không động đậy, là chắn bày san sát làm thành một bức tường kín mít như thành đồng vách sắt trường thương nhô ra tua tủa bên cạnh lá chắn.

Đám hán tử hung hăng tràn tới nhìn thấy đối phương không động, rùng thương vách sắt trùng trùng chớp sáng, bất giác ngẩn người.

Sau thoáng ngẩn người họ lại quát tháo vang trời, ào ào xông lên, nhưng khí thế đã không còn hung dữ như ban đầu.

Võ khí rào rào đánh tới, đều đánh vào lá chắn, lúc ấy quân sĩ của Bạch Ngọc Lâu mới đồng thời tiến lên.

Một lần xông lên như vương phải vách sắt, đám hán tử trong chớp mắt tan tác.

Hai cánh quân hai bên lập tức tràn tới, bức vách sắt chột rẽ làm hai, Bạch Ngọc Lâu, Thẩm Thăng Y, Trương Thiên Hộ ở giữa xông ra, Bạch Băng đi giữa Bạch Ngọc Lâu và Thẩm Thăng Y, phấn khích tới mức khuôn mặt cũng đỏ hồng.

Đám hán tử làm sao cản trở được ba cao thủ như thế, bị đánh rẽ ra hai bên, rồi lập tức bị bao vây lại như cũ.

Ngoài số binh sĩ, còn có hơn một trăm thị vệ lúc ấy cũng theo bọn Bạch Ngọc Lâu xông thẳng vào nhà trong.

Qua khỏi bậc thềm, Thẩm Thăng Y tiến lên trước nhất, hai lão nhân xông ra nhưng không đỡ nổi một nhát kiếm của Thẩm Thăng Y, bị Thẩm Thăng Y nắm lấy bụng ném ra một bên, số thị vệ tùy tùng lập tức bắt giữ.

Sảnh đường vô cùng rộng lớn, hai bên tường khảm phù điêu, cửa đối diện treo một bức rèm ngọc, trên trần treo đèn lưu ly, ánh sáng dịu dàng chiếu ra.

Tấm rèm ngọc dưới ánh đèn trông rất lộng lẫy, vừa động vào ánh sáng đã lóng lánh chuyển động làm người ta hoa mắt.

Thẩm Thăng Y thanh kiếm đẩy ra, tấm rèm ngọc biến thành một trận mưa bay tứ tán, một cánh cửa vòm xuất hiện trước mắt họ.

Cánh cửa vòm này thuộc nhà trong, nhưng không làm cho người ta có cảm giác là đã vào tới nhà trong, chia ra hai tầng, ngói vàng mái đỏ, hai bên cửa là đá xanh xây thành tường.

Bạch Ngọc Lâu vừa nhìn thấy chột ngẩn người, Bạch Băng và số thị vệ cũng thế.

Thẩm Thăng Y nhìn thấy lạ lùng hỏi:

"Cái gì vậy?"

Bạch Băng nói:

"Đây cũng giống hệt như cửa Ngọ môn trong triều".

Ngọ môn là cửa trong hoàng thành, văn võ đại thần bất kể là ai hay làm việc gì, tới ngoài Ngọ môn cũng phải xuống ngựa xuống kiệu, nếu

không sẽ phạm tội Đại bất kính, theo luật chém đầu, cũng là nơi hoàng đế duyệt binh, hay là gặp dịp lễ lớn của quốc gia, hoàng đế sẽ giá lâm lên Ngọ môn, cho lê dân triều bái, hô "vạn tuế" ba lần, để làm rõ sự quý hiển và quyền uy của Thiên tử.

Thẩm Thăng Y chưa tới Ngọ môn bao giờ nên không biết nó ra làm sao, nhưng cũng biết rằng Ngọ môn là nơi nào, nghe thế bất giác lắc đầu.

Qua khỏi Ngọ môn là một dãy phòng ở, hai bên là phòng lợp ngói Hồng du lê.

Thẩm Thăng Y ánh mắt di động hỏi:

" Chắc đây cũng giống nơi nào đó".

Bạch Băng nói:

" Giống triều phòng".

" Triều phòng à ?", Thẩm Thăng Y hỏi tiếp "Là chỗ nào ?"

Bạch Ngọc Lâu trả lời:

" Là nơi đại thần ngồi chờ trước khi thánh thượng ra triều".

Họ lại đi tiếp về phía trước.

Qua khỏi dãy triều phòng thì tới nhà trong của trang viện, nơi này chẳng khác gì một tòa điện của Thiên tử, dưới mái có hai viên ngói lưu ly vàng, bên dưới gác ba lớp gỗ làm rường nhà, phía trước có bậc đá, bậc cuối khảm bằng đá Đại Lý, trên khắc hai con rồng nhe nanh múa vuốt.

Bạch Ngọc Lâu bước lên bậc đá, vừa lắc đầu vừa nói:

" Đây giống hệt cửa chính của Hoàng cực điện, Hoàng cực điện cũng gọi là Loan điện, là nơi Thánh thượng gọi các vương công đại thần bàn bạc việc cơ mật đại sự, nghe bách quan tâu bày, và ra mệnh lệnh", ngừng một lát lại nói tiếp "Gọi là bệ hạ là chỉ vào hai con rồng ở dưới bậc đá".

" Dứt câu nói, ông ta đã lên tới nội điện. Chỗ này cũng bố trí như trong một cung điện thật, chính giữa có một bực cao, trước bực có đường lên, hai bên hai đương, phía sau một đường, mỗi đường có bảy bậc lót gấm vàng, hai bên có lan can.

Trên bực bày một cái ghế ngự trước bình phong, trên có một vị hoàng đế ngồi.

Vị hoàng đế ấy, Bạch Ngọc Lâu và Thẩm Thăng Y đều biết, đó chính là Cẩm Cung Thành, ông ta đã thay một bộ long bào mới, mái tóc bạc xoa tung đã búi lại, đội một chiếc mũ Tử kim quan.

Thẩm Thăng Y chưa gặp hoàng đế nên không biết dáng vẻ có đúng thế này không, cha con Bạch Ngọc Lâu cùng đám thị vệ lúc bấy giờ chợt có cảm giác như thấy hoàng đế thật giá lâm, suýt nữa thì quỵ cả xuống.

Cẩm Cung Thành ngồi ở đó lạnh lùng nhìn mọi người tiến vào không hề động đậy, trông như một pho tượng.

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Ngoài tướng mạo ra, cái gì cũng giống".

Thầm Thăng Y cười cười:

" Xem ra ông ta tốn khá nhiều tâm huyết, có điều vận số không được may mắn".

Bạch Ngọc Lâu gật đầu, giọng nói trầm trầm của Cẩm Cung Thành lập tức vang tới:

" Bạch Ngọc Lâu..."

" Cẩm Cung Thành..."

" To gan !", Cẩm Cung Thành quát lên ngắt lời "Trông thấy quả nhân mà không quỳ xuống thỉnh an, lại còn gọi thẳng tên quả nhân, chẳng lẽ ngươi không sợ quả nhân chém đầu, chu di cả chín họ à ?"

Bạch Ngọc Lâu không nổi giận mà lại cười:

" Người muốn nói gì thì nói mau đi, Bạch mỗ không quan tâm, nhưng sợ người khác không kiên nhẫn như ta đâu".

" Bạch Ngọc Lâu to gan, ngươi nhìn..."

Bạch Ngọc Lâu ngắt lời:

" Ta nhìn thấy trước mặt là một thằng khùng".

" Thằng khùng à ?", Cẩm Cung Thành hai mắt tròn tròn.

" Tiếc rằng tuy là một thằng khùng, nhưng không phải là điên, nếu không...", Bạch Ngọc Lâu cười nhạt "Người có thể cứ ở lại đây làm hoàng đế của ngươi đến trọn đời".

Cẩm Cung Thành sa sầm mặt, trầm giọng nói:

" Trong thiên hạ thử hỏi có ai có hào khí như quả nhân, có chí lớn như quả nhân ?"

" Cho nên Bạch mỗ không thể không thừa nhận ngươi là một thằng khùng, cũng chỉ có thằng khùng mới không nhìn thấy hiện nay là đời thái bình, ai cũng được sống hạnh phúc, không muốn có thay đổi gì".

" Bọn thất phu tầm thường thì biết cái gì ?"

" Họ biết họ cần gì và bao nhiêu là đủ", Bạch Ngọc Lâu chép miệng "Ngươi đã một lần thất bại, không ngờ vẫn còn mong muốn điều quá phận".

Cẩm Cung Thành lạnh lùng nói:

" Quả nhân lần nào quyết định làm chuyện gì cũng không bao giờ nửa đường bỏ dở".

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Tiếc là lần này ngươi lại thất bại".

Cẩm Cung Thành ngẩng đầu nói:

" Ý trời như thế, ta còn nói gì".

Bạch Ngọc Lâu nói ngay:

" Chung quanh đây đã bị vây chặt, lần này ngươi không thể nào may mắn thoát được đâu".

Cầm Cung Thành cười lớn:

" Quả nhân mà muốn đi, chẳng lẽ các người lại cản được à ?"

Bạch Băng nói chen vào:

" Lúc ở nơi chúng ta, nếu không có Tổ Tùng tới cứu thì người chạy được sao ?"

Tiếng cười của Cầm Cung Thành chợt dừng lại:

" Đúng là như thế, nhưng bé con nhà người đừng có quên, lúc ấy quả nhân bị Thẩm đại ca của người chặn lại, nhưng mới rồi nếu quả nhân muốn đi, các người làm sao mà cản kịp !"

Bạch Băng cười nhạt nói:

" Biết đâu là người lợi dụng đám thủ hạ ra trước mở cổng, biết đâu là để đánh lạc hướng chúng ta".

" Nuôi quân ngàn ngày, dùng quân một buổi, bất kể là quả nhân bắt họ làm gì, cũng có thể sai bảo", Cầm Cung Thành lại cất tiếng cười.

Bạch Băng nói:

" Ta không tin rằng những người ấy thật lòng liều mạng vì người".

Thẩm Thăng Y cười ngắt lời:

" Băng nhi, câu nói ấy sai rồi".

Bạch Băng ngẩn người:

" Gã Tổ Tùng kia..."

Thẩm Thăng Y nói ngay:

" Còn có Tỳ Bà, nhưng có thể nói chắc rằng ông ta cũng không ngờ Tổ Tùng lại liều mạng vì mình, nên nhảy xuống địa đạo rồi, chuyện đầu tiên ông ta làm là phóng khói mù che kín miệng hầm".

Cầm Cung Thành gật đầu:

" Quả thật quả nhân không ngờ, nếu không quả nhân cũng để cho y nhìn rõ cửa hầm, lúc ấy mà có một người trung thành như thế quả là may mắn".

Thẩm Thăng Y nói:

" Các hạ nhảy xuống địa đạo rồi lập tức phóng khói mù ra, cũng không phải là không thể hiện tính cách đâu".

Cầm Cung Thành nổi giận:

" Người nói quả nhân tham sống sợ chết à ?"

Thẩm Thăng Y nói:

" Một người đôi lúc sinh tử quan đầu, coi tính mạng của mình là lớn cũng không phải là lạ:, ngừng một lúc nhìn qua Bạch Ngọc Lôu nói "Nên có thể nói Tổ Tùng là một người khùng, chứ như Cầm Cung Thành này tuy có lúc rất khùng vẫn không đáng gọi là thằng khùng".

Bạch Ngọc Lôu cười hỏi:

" Vậy theo người y giống hạng người nào ?"

Thẩm Thăng Y nói:

" Một người bình thường thôi, có điều lại ham muốn hơn người thường quá nhiều".

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Ham muốn nhiều mà không đủ sức, quả thật các hạ một chuyện đáng buồn"

"Quả nhân không phải là một người khủng", Cẩm Cung Thành lạnh lùng "Cũng không phải là kẻ tham sống sợ chết, nếu không quả nhân đã không ham muốn như vậy".

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Người chờ ở đây vì phát giác ra rằng ngươi đã hoàn toàn tuyệt vọng".

Thẩm Thăng Y nói:

" Còn có một điểm rất quan trọng nữa, là sự thật hiện nay ngươi đã quá già, cũng không còn thời gian để làm lại lần thứ ba".

Cẩm Cung Thành nghe câu ấy, toàn thân lộ vẻ suy sụp.

Câu nói ấy như một thanh kiếm sắc đâm vào tận đáy lòng ông ta, ông ta cười khan hai tiếng nói:

" Người trẻ tuổi, chẳng lẽ người không biết rằng một câu nói như thế là quá tàn nhẫn sao ?"

Thẩm Thăng Y nhìn chằm chằm vào Cẩm Cung Thành:

" Đối với một người già thừa nhận rằng mình là một người già thì nói thế có thể tàn nhẫn, tiếc là trước câu nói ấy các hạ chưa thừa nhận mình đã già".

Cẩm Cung Thành lẩm bẩm nói một mình:

" Quả nhân đã hết hùng tâm tráng chí, chỉ vì năm tháng vô tình".

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Đối với hạng người như ngươi, một lần thất bại cũng chẳng là nhiều, ngươi không vì thất bại mà chịu thôi, sau hai mươi năm lại cuốn đất quay lại, tuy là kẻ thù, nhưng đối với hào khí của ngươi, Bạch mỗ vô cùng bội phục".

Cẩm Cung Thành chép miệng nói:

" Quả nhân vô cùng ưa thích ngươi, sau hai mươi năm ngươi không những không già nua mà còn khôn ngoan sáng suốt hơn, lại thua dưới tay ngươi lần nữa, quả nhân không còn gì để nói".

Bạch Ngọc Lâu chợt cười một tiếng nói:

" Lần này thất bại ở chỗ nào chắc ngươi chưa rõ".

" Ngươi nói xem chỗ nào"

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Ngươi quên rằng là tranh giành thiên hạ, chứ không phải là hơn thua với cá nhân".

" Quả nhân quên chỗ nào ?"

" Nhưng đối tượng của ngươi lẽ ra phải là Thánh thượng chứ không phải là ai khác".

Cầm Cung Thành ngẩn người, làm bầm:

" Quả nhân lại chỉ chăm chăm đánh bại ngươi trước".

" Nên ngươi mới tạo ra Ngải Phi Vũ giả, chuẩn bị cho y trà trộn vào phủ ta làm nội ứng, lại sai Tổ Tùng đào địa đạo để phối hợp hành động, phí mất bao nhiêu là thời giờ tâm huyết mà lại không phải là mục tiêu chính, làm sao không thất bại ?"

" Đúng thế...", Cầm Cung Thành gật đầu liên tiếp.

Bạch Ngọc Lâu nói tiếp:

" Lập chí lớn, làm việc lớn, quyết không thể để bị tình riêng chi phối, chỉ xác định rõ mục tiêu mà thẳng tiến mới có hy vọng thành công".

Cầm Cung Thành thở dài một tiếng:

" Tại sao trước đây không ai nói với quả nhân đạo lý ấy kìa ?"

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Có thể vì ngươi cho rằng mình đã đủ kinh nghiệm cùng trí khôn, không muốn tìm kẻ thông minh giúp đỡ":.

Cầm Cung Thành gật đầu nói:

" Dưới trướng quả nhân còn thiếu một người thông minh như ngươi nói, nhưng nếu có cũng chưa chắc quả nhân đã dung được y".

Dứt câu nói, ông ta buông tiếng cười lớn:

" Ngươi nói rất đúng, quả nhân quả là một kẻ sinh ra để làm chuyện lớn".

Tiếng cười làm rung chuyển toàn bộ ngôi điện, vừa có vẻ bi thiết, vừa có vẻ như bất khả kháng.

Bạch Ngọc Lâu cũng không nói gì nữa, Thẩm Thăng Y và Bạch Băng cũng thế, chỉ im lặng nhìn nhìn Cầm Cung Thành.

Tiếng cười kéo dài hồi lâu mới tắt, Cầm Cung Thành ánh mắt nhìn xuống:

" Quả nhân có thể bỏ đi mà không bỏ đi, lại ngồi ở Hoàng cực điện này chờ các ngươi, đúng là đã lòng tàn ý lạnh, nhưng trò chuyện một hồi được nghe rõ lý do thất bại, cũng được ích lợi nhiều lắm".

Bạch Băng nói:

" Lẽ ra ngươi phải cảm kích cha ta, không nên để ông phải phí lời phí sức nữa".

Cầm Cung Thành hỏi:

" Ngươi muốn quả nhân bó tay chịu trói à ?"

Bạch Băng hỏi lại:

" Chẳng lẽ đến nước này ngươi còn muốn kháng cự hay sao ?"

Cầm Cung Thành lắc đầu:

" Bé con rốt lại cũng là bé con".

" Nói thế là ý tứ gì ?"

Cầm Cung Thành cười lớn:

" Người không hiểu rõ, nhưng cha người chắc hiểu rõ, hạng người như bọn ta, chỉ có thể chết trận, chứ không khi nào bó tay chịu trời".

Bạch Băng kinh ngạc hỏi:

" Thật là người không muốn sống nữa à ?"

Cầm Cung Thành lại cất tiếng cười lớn, ánh mắt nhìn lên mặt Bạch Ngọc Lâu:

" Người may mắn như nhưng, chắc không có nhiều".

Bạch Ngọc Lâu đáp:

" Cho nên xưa nay ta chẳng oán hờn gì ai".

Cầm Cung Thành nói:

" Người không những làm quan lớn, mà còn có được một đứa con gái xinh đẹp đáng yêu như vậy, thì còn mong muốn gì nữa ?"

Bạch Ngọc Lâu khẽ cười lắc đầu, Cầm Cung Thành lại nói:

" Hiện tại quả nhân bao nhiêu kế hoạch đều đã không thành công, chứ nếu không mà lỡ tay làm đứa con gái bảo bối của người bị thương, thì không những người trách móc, mà quả nhân cũng rất hối tiếc nữa"

Bạch Ngọc Lâu chỉ cười không đáp, Cầm Cung Thành lại nói:

" Quả nhân chỉ kỳ quái một chuyện, là đối với Vô Song người lại không có biểu hiện gì".

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Lúc rời khỏi Tây Vực, ta đã quyết định quên hết chuyện ấy".

Cầm Cung Thành nói:

" Người quên được rồi à ?"

Bạch Ngọc Lâu lắc đầu:

" Muốn nhớ một chuyện gì có khi còn khó, nhưng muốn quên một chuyện gì thì thật là thiên nan vạn nan".

" Đúng thế...", Cầm Cung Thành vuốt râu cười khẽ "Cho nên tuy đã thất bại, nhưng quả nhân lợi dụng Vô Song để đối phó người cũng không có gì là dở".

Bạch Ngọc Lâu chỉ nói:

" Bà ta chết rồi phải không ?"

Cầm Cung Thành nói:

" Tiếc là trước đây một lúc, thì thể bà ta vẫn có ích, thuật dịch dung của ta, chắc người đã biết là do cha vợ người truyền thụ".

Bạch Ngọc Lâu hỏi:

" Lão nhân gia khỏe không ?"

Cầm Cung Thành nói:

"Bảy năm trước đã chết trong mật thất, lúc ấy ông ta đã thành công trong việc thay đổi màu mắt".

Bạch Ngọc Lô thở dài:

"Xưa nay người không bao giờ bỏ qua cơ hội làm loạn thiên hạ".

Cầm Cung Thành nói:

"Vì thiên hạ này không phải là thiên hạ của quả nhân".

Thảm Thăng Y xoay chuyển ý nghĩ nói:

"Hiện tại chúng ta đã phong tỏa mọi đường thoát, chắc là người không thoát được đâu".

Bạch Ngọc Lô lạnh lùng cười một tiếng:

"Người còn trần trời gì nữa không?"

Cầm Cung Thành nói:

"Quả nhân vốn không vương bận gì, chỉ là người bây giờ sao còn chưa dấn dò hậu sự".

Bạch Ngọc Lô tự khen mình:

"Đó là vì Bạch mỗ biết chắc người không đủ nhẫn nại".

Cầm Cung Thành nói:

"Chứ không phải vì cạnh người có một Thảm Thăng Y sao?"

Bạch Ngọc Lô nói:

"Các người vừa đánh nhau một trận, Bạch mỗ tuy chưa nhìn thấy nhưng nếu người là đối thủ của Thảm lão đệ đây thì không cần phải chạy trốn tới chỗ này, huống gì hai người chúng ta đồng thời ra tay?"

Cầm Cung Thành cười lớn:

"Rốt lại người cũng đã thừa nhận là không dám một chọi một với quả nhân".

Bạch Ngọc Lô hững hờ cười một tiếng, nói ngay:

"Từ xưa đến nay ta không có thù oán gì với riêng người, cũng không có chuyện gì phải giải quyết công bằng, để quyết đấu với nhau!"

Cầm Cung Thành cười rộ không ngớt:

"Không ngờ người đến tuổi này lại biến thành một người thâm trầm như thế".

Tiếng cười chợt dừng lại, Cầm Cung Thành vẫy tay nói:

"Hai người cùng tiến lên, quả nhân đều hoan nghênh như nhau, mời..."

Thảm Thăng Y bước lên trước một bước, ánh mắt Cầm Cung Thành trở nên lạnh lẽo:

"Thảm Thăng Y thật không thẹn là Thảm Thăng Y!"

"Nghe nói các hạ dùng một thanh ma đao phải không?", Thảm Thăng Y hỏi.

" Quả nhân còn có một đôi tay ma !", Cẩm Cung Thành đôi tay đưa ra sau ông tay áo, dưới ánh lửa ánh lên trong suốt như ngọc trắng "Đây là vốn để dùng thay đôi diện mạo của người ta, nhưng muốn dùng để giết người cũng không phải không được".

Thanh ma đao lập tức xuất hiện trong tay phải ông ta, không một tiếng động biến thành một quả cầu sáng màu xanh biếc, quả cầu tan mất, lại trở thành một thanh đao màu xanh.

Thẩm Thăng Y ánh mắt chớp lên:

" Đem một thanh đao như thế biến thành một quả cầu sáng thật là không dễ"

Cẩm Cung Thành nói:

" Đó chỉ là nhìn cho vui mắt, chẳng có tác dụng gì, đao pháp thông thường cũng đều rất giản đơn, chỉ là nhanh, chuẩn, độc !"

" Nhanh, chuẩn, độc !" ba tiếng ấy lần lượt buông ra, chữ độc vừa ra khỏi miệng, thân hình của ông ta đã từ ghế bay mau ra, ánh xanh biếc của thanh ma đao chớp lên, chuẩn mà độc đâm vào cổ họng một thị vệ.

Không ai ngờ rằng nhát đao đầu tiên của ông ta là nhằm vào một thị vệ, Thẩm Thăng Y thân hình phản ứng tuy cũng nhanh, nhưng đã muộn một chút, có điều lúc thanh ma đao chuyển qua đâm người thị vệ thứ hai thanh kiếm của Thẩm Thăng Y đã đâm vào bàn tay ma cầm thanh ma đao.

Cẩm Cung Thành thu tay lại, thanh đao lại hóa thành một vòng ánh sáng xanh biếc bay vào giữa mặt Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y thanh kiếm trượt một cái văng ánh sáng tắt ngấm, Cẩm Cung Thành tay trái chụp lấy đao, ngọn loan đao rõ ràng ở tay phải vung ra, chém về bên phải.

Trương Thiên Hộ chiếc bàn toán đang từ phía phải đánh tới, "choang" một tiếng đập vào thanh đao, đứt làm hai mảnh la hoảng lui lại, những viên ngọc làm con toán đồng thời bắn mau vào giữa mặt Cẩm Cung Thành.

Cẩm Cung Thành loan đao khua một vòng, những viên ngọc đều nát vụn ra trong ánh đao, thanh ma đao trong tay trái lại biến thành một vòng ánh sáng xanh biếc chém tới Thẩm Thăng Y. Thẩm Thăng Y ba kiếm đánh tắt văng ánh sáng, cổ tay trái lật lại, thanh kiếm từ tay trái đâm lên, liên tiếp đâm vào bảy huyệt đạo của Cẩm Cung Thành.

Bạch Ngọc Lâu một kiếm cũng vừa tới.

Cẩm Cung Thành "hừ" khẽ một tiếng, thân hình bay về phía sau, Thẩm Thăng Y và Bạch Ngọc Lâu hai kiếm song song truy kích, đuổi lên tới cái bực.

Cẩm Cung Thành lui lại ngồi trên chiếc ghế ngự, rồi lại xoay người bay ra, chiếc ghế lập tức nát bét trong ánh kiếm chớp lên.

Kiểm thể chưa dứt, đuổi theo Cẩm Cung Thành tới trước tấm bình phong, Thảm Thăng Y và Bạch Ngọc Lâu không phải là lần đầu tiên liên thủ, song kiếm như tấm áo trời không có chỗ hở, thể không thể chống lại được.

Cẩm Cung Thành chạm lưng vào tấm bình phong, gầm lớn một tiếng, người cùng đao bay lên, thanh loan đao hạ xuống chém vào trường kiếm của Bạch Ngọc Lâu, "soảng" một tiếng đã tiện dứt thanh kiếm của Bạch Ngọc Lâu làm hai đoạn.

Bạch Ngọc Lâu trong một đêm gãy liền hai thanh kiếm, cả đời mới có một lần như thế này, người cũng đồng thời bị chấn động tung trở lại.

Cẩm Cung Thành cũng bị chấn động tung ra, thanh ma đao trong tay trái trong chớp mắt ấy biến thành một đạo ánh sáng xanh bay tới cổ họng của Bạch Ngọc Lâu, ông ra hoàn toàn không đếm xỉa tới Thảm Thăng Y, rõ ràng đã quyết tâm liều mạng, cùng chết chung với Bạch Ngọc Lâu.

Thảm Thăng Y dường như hơi hiểu tâm ý của Cẩm Cung Thành, bỏ qua cơ hội đâm chết Cẩm Cung Thành, không lui lại mà tiến lên, thanh kiếm rẽ một cái đánh vào chỗ không thể đỡ, hất tung đạo ánh sáng xanh bay trở lại.

Đạo ánh sáng xanh bay trở lại Cẩm Cung Thành, thể mạnh không kém gì tử tay Cẩm Cung Thành đánh ra, thanh loan đao của y kịp thời hất tung đạo ánh sáng xanh qua một bên, lại biến thành một thanh ma đao, "soạt" một tiếng cắm vào bức bình phong.

Thảm Thăng Y thanh kiếm đồng thời đánh tới, Cẩm Cung Thành vung loan đao đỡ, đao của ông ta và kiếm của Thảm Thăng Y đồng thời tan biến, hóa thành hai vòng ánh sáng lóa mắt, xoay một cái, bóng người cũng tan biến trong ánh sáng, hai vòng sáng chạm vào nhau đã lập tức tắt ngấm, ánh lửa bắn tung tóe.

Cẩm Cung Thành "hự" lên một tiếng đau đón lui lại, lưng lại đập vào tấm bình phong, tấm bình phong răng rắc vỡ tan làm bốn năm mảnh, ba tia máu từ người ông ta đồng thời vọt ra như ba mũi tên.

Thảm Thăng Y cũng lui lại hơn một trượng, một dòng máu tươi ứa ra bên mép, thân người vẫn đứng hiên ngang.

Thân hình Cẩm Cung Thành lập tức đứng thẳng dậy, khóe môi run run, cuối cùng mới nói được một câu:

"Quả nhiên người nhìn thấy được ba chỗ sơ hở trong đao pháp của quả nhân!"

Thảm Thăng Y sắc mặt xanh xám:

"Đao pháp của người cũng không hề thay đổi".

Cẩm Cung Thành giờ ngang đao cười lớn, cười liên tục ba tiếng rồi ngã xuống.

Bạch Băng vội bước nhanh lên, đỡ Thảm Thăng Y, Bạch Ngọc Lâu cũng bước tới cạnh chàng, nhìn thấy sắc mặt Thảm Thăng Y đã dần dần trở lại bình thường, mới thở phào một hơi.

Đám thị vệ đứng ngơ ngác đến lúc ấy cũng không hện mà cùng đồng thanh bật ra tiếng hoan hô.

Trương Thiên Hộ bước lên, nói:

"Thảm Thăng Y giỏi thật, nhìn thấy một nhát kiếm vừa rồi, ta mới thật sự thủ tiêu ý niệm trở lại giang hồ".

Thảm Thăng Y lắc đầu:

"Nếu không có lão tiền bối, kiếm của ta cũng không thể dễ dàng liền thành một khối, buộc y phải đánh chiêu đao đó ra".

Trương Thiên Hộ nói:

"Vậy thì ngươi phải cảm ơn ta".

Thảm Thăng Y hỏi:

"Lão tiền bối, người muốn cảm ơn thế nào?"

Trương Thiên Hộ nói:

"Lúc nào các ngươi đi qua Gia Hưng, đừng có quên tìm tới ta uống một chén rượu là được rồi".

Thảm Thăng Y còn chưa trả lời, Bạch Băng đã kêu lên:

"Nhất định mà!"

Trương Thiên Hộ cười một tiếng:

"Đến lúc ấy nhất định ta sẽ bày tiệc lớn trên lầu Yên Vũ ở Nam hồ, tấu nhã nhạc".

Nụ cười biến thành thê lương, có thể là ông ta nghĩ tới cảnh lầu Yên Vũ ở Nam hồ vẫn còn như cũ, nhưng bọn Giang Nam tứ hữu chỉ còn có mình ông ta.

Bạch Ngọc Lâu nói ngay:

"Nhất định là cuối mùa thu chúng ta sẽ tới".

Bạch Băng vội kêu lên:

"Cha, còn đến mùa thu thì sao?"

Bạch Ngọc Lâu cười cười:

"Vốn là rất tốt, tiếc là chuyện này chưa xong".

Bạch Băng nói:

"Nhưng Cẩm Cung Thành chết rồi".

"Vẫn còn Ngọc Điệp".

Bạch Băng vừa giơ tay áo lau máu trên môi Thảm Thăng Y, vừa nói:

"Thảm đại ca, anh mau tìm bắt Ngọc Điệp về đây".

"Đáng tiếc là ta không biết hiện tại cô ta ở đâu".

Thảm Thăng Y quả thật không biết.

ooo

Cát vàng vụn dậm.

Dưới ánh nắng chói chang, một con lạc đà từng bước từng bước đi trên cát vàng, trên lưng lạc đà là một thiếu nữ yếu điệu, mái tóc vàng bay tung trong gió.

Đó là Ngọc Diệp, nàng tiếp tục rời khỏi Trung Nguyên, mang theo một tâm tình chỉ có nàng mới biết được, trở về quê hương xa xôi.

Có thể không lâu nữa nàng sẽ trở lại, có thể....

(HẾT)